

OP ZAAL

De patiënten hangen te drogen – benen en armen aan katrollen.
Hun kreunen houdt mij uit mijn slaap.
Ik, een man die heelte aanbidt en die wekelijks de krassen in zijn huis bijtipt. Verval, ik vecht ertegen.
Zelfs armoe wil ik laten glanzen. Mijn beste vrienden heten Vim en Lapje d'r over.
En nu lig ik verwond en blauw mijn defecten te gedogen.

Koorts en ijlen in de nacht, woorden zonder zeggenschap.
Oude stemmen breken door – doden die ik overwonnen dacht.
Ze dringen zich op aan mijn kussen maar geven geen zinnen prijs.

Het zijn de koude winters die mij plagen en de bloemen op de ramen van mijn jeugd.
Mijn val op het ijs sloeg een wak waardoor hun bloei naar boven brak.

